Поки ніч промине у краплях,
ти до ранку забудеш мене.
Але довго потому в часі
дощ на шибах листи писатиме.
Всі сліди на площі змиє...
Вітер арку захоче знести,
щоб ні слова з моєї мрії
не зуміла ніде ти знайти.
Але довго потому знатимеш,
як печалюсь і як сміюся.
Це тобі вибухаючі пульси
я лишаю на вулицях пам'яті.
Це в твоїх коридорах днів
мої луни ще довго падатимуть.